

Mina de Carbó Feixes

Sant Pere Sallavinera

Ubicació

Comarca:	Anoia
Lloc/Adreça:	Costa de les Feixes. Al nord de la Llavina
Emplaçament	Des de Cal Feixes agafar el camí de del Tros Sota la Mina i la primera bifurcació a l'esquerra
Alçada:	660
Coordenades:	
Latitud:	41.74936
Longitud:	1.56197
UTM Est (X):	380438
UTM Nord (Y):	4622948

Classificació

Número de fitxa	08189 - 28
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Obra civil
Estil / època:	Contemporani Popular
Segle	XX
Any	1947
Estat de conservació	Bo
Notes de conservació:	Entrada restaurada l'any 2017
Protecció	Inexistent
Accés	Fàcil
Ús actual:	Sense ús
Titularitat	Privada
Titular:	08188A003000400000FZ
Autoria de la fitxa	Núria Cabañas
Data de registre de la fitxa:	dc., 13/03/2019 - 01:00

Descripció

La Mina de Carbó Feixes consta de dues boques, situada una de l'altra a pocs metres i excavades en el talús del camí. L'accés situat més al sud consta de ser reconstruït l'any 2017. Consta de dos brancals de pedra ben escairada que sostenen un petit embigat de fusta. L'entrada està tancada al públic amb una porta metàl·lica. Aquest espai està cobert per un petit porxo de fusta. Des de l'entrada es pot observar part de la galeria excavada a la roca natural i reomplerta amb el mateix sediment que s'ha anat desprenent de les parets i el sostre.

La segona boca, ubicada més al nord, està coberta de vegetació.

Observacions:

Aquesta mina forma part del llistat de mines de Sant Pere Sallavinera documentat en el llibre de Josep Riba i Gabarró.

Història

A mitjans del segle XIX els municipis de l'Alta Anoia van experimentar un creixement econòmic lligat a l'explotació del lignit. És van obrir un gran nombre de mines per l'obtenció d'aquesta primera material atès que l'hulla britànica tenia un cost molt elevat. L'explotació d'aquestes mines està estretament lligada al procés d'industrialització d'Igualada.

A partir de l'any 1841 es van començar a constituir societats però no fou fins l'any 1856, amb l'inici de les obres del ferrocarril quan es va iniciar un procés especulatiu de registre de mines i a formar societats mineres. Malgrat tot, el carbó que s'extreia era de mala qualitat, amb una proporció molt elevada de pirita i sofre que provocava que s'inflamés amb contacte amb l'atmosfera.

A partir de la I Guerra Mundial i fins després de la Guerra Civil les importacions de hulla britànica van disminuir enormement a causa de les dificultats en el transport marítim. Aquesta situació va provocar que s'obrissin noves mines i la producció del lignit va augmentar considerablement. Un cop finalitzada la guerra la política autàrquica del govern va propiciar que la producció de lignits augmentés considerablement amb la ciutat de Barcelona com a principal benefactor.

A partir de l'any 1959, amb l'obertura de les fronteres, el mercat de lignits va disminuir ja que la seva explotació anava lligada a abastir el combustible de les fàbriques de ceràmica, ciment, calç i guix de la comarca.

Bibliografia

BOIXEREU, E. (2007). Historia minera de la cuenca lignitifera de Calaf (Barcelona), un patrimonio minero prácticamente desaparecido. Sociedad Española para la Defensa del Patrimonio Geológico y Minero. Madrid.

RIBA GABARRÓ, J. (2003). Història de l'explotació dels lignits del districte de Calaf. Eumo Editorial. Ajuntament d'Igualada. Centre d'Estudis Comarcals d'Igualada.

